

Devasa Bir Gemide Yolculuk Benimki Kafka

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Eylül 2022

Düşlerim mağdur; kimliğimde saklı o mazlum rütbeyi de ellerimle silip tozunu alıp başımın üstüne yerleştiriyorum ve günüm geceye karışıyor tıpkı yaşlarıma eşlik eden cilalı sözcükler gibi.

Yüreğimin astarı yok, Kafka ve ah, o insanlar: astığı astık kestiği kesik.

Sanır mısın ki sözcükler dökülürken ben huzura kavuşuyorum, Kafka?

Öncesinde evet. Ya, son zamanlarda?

Zaman aşımına uğrayan dostluklar illa ki zamanla bitmesi mi lazım dostluğun?

Hani, hani, kanaviçeler ördüğüm: kanımın renginde nicesi bense kalıbımın adamı olmaya meylediyorum.

Gerçi cüsseyle nasıl bir kalıp çıkaracaksam sonuçta gücüm de bedensel kudretim de bir yere kadar ve ben, ruhumu teminat gösterip yüreğimi de zimmetlemişken sözcüklere yalın ayak koşuyorum.

Ne efkârdır dinen ne hayallerim.

Gerçi hızını kesti hayal dünyam ama...

İvmesi yukarıya dönük bir duygu ise an itibari ile sırtımı sıvazlayan ve işte tanrısal bir taarruz yüreğin dipçığı ile vurduğum aslında kalemimle zehri akıtıp hoşluklar derlediğim.

Zamlı tarifesi insanların isyanlarının ve zanların havada uçuştugu.

Düşünüyorum da.

Yoksa üşeniyor muyum gerçek manada?

Öyle ya, fiziksel anlamda kime yeter gücüm şükür ki erkek değilim yoksa nice olurdu halim...

Racon kesen şehir kabadayıları. Trafikte yol vermeyen ya da kaşınızdan gözünüzden rahatsız olan.

Teyakkuzda geçerken hayat ve insanlar tutarsız yaşarken elbet tutumlu değilim sevgide ve alabildiğine dağıtıyorum duygularımı ve sevgimi bol keseden üstelik hazıra dağ da dayanıyor çünkü içimde tükenmek bilmeyen bir kaynak var.

Kimi insan saçına kaynak yaptırıyor kimi bankalar sayesinde kaynak arayışına girip kredi çekiyor ya da kaynak yaratmada başka metotlara başvuruyorlar bense bir kere baş koymuşken hayata iyiden ve güzellikten yana aralıksız başa sarıyorum filmi ve sonunu bilsem bile farklı bir son beklediğimden midir nedir, umut ediyorum başka bir durağa erişeyim feraha çıkayım diye.

Melodiler var aralıksız çalan kulağımda.

Kulaklarım uğulduyor bazen ama tansiyon kaynaklı bir semptom değil sadece beni ananlar kulaklarımı çınlatıyor ve onlar beni iyi ansa anmasa da hali hazırda bekliyorum ve de tetiğe basılı elim bazen teklese de iç sesim bazen takla atan bir kuş gibi önce kanat çırpıyorum sonra en alçak dala tüneyip beklemeye başlıyorum.

Neyi beklediğimi ben dahi bilmezken...

Zıpkın yiyen bir yunus gibi bazen şen sesler çıkarıyorum vurduğumun da farkında olmadığım ve ansızın görüyorum ki uzatmaları oynuyor ruhum bedenim.

Sağdıcı olduğum hayat, Kafka ve bil ki senin yaşadığın çağa özeniyorum. Kapı duvar iken kimi insan bir de kilit vurmuşlarken dillerine öyle ki bir selamın karşılığını almadığım gibi başıma gelenin de haddi

hesabı yok.

Kilitli çekmecesini kalbimin.

Bazen içimin kıyıldığı.

Bense severek ve yazarak kıyama duruyorum illa ki.

Metazori de değil hiçbir duygum.

Melankolik hiç değil en azından bir süreliğine gamlandığım akabinde bir detayda mutlandığım kısaca nice gel-git içimde devinen devasa bir aparat bense müstakil yaşantımda muhatap olmadan da fazlaca insanlarla ve hayatla ara ara dolanıyorum usumun koridorlarında kimsenin de görmediği ve duymadığı. Canım bu gün defalarca yandı farklı kişilerdi yüreğimdeki yangına benzin dökenler üstelik çoğunu tanımıyorum bile ve mikado çöpleri gibi duygularım dağılıyor sonra usulca onları toplayıp benliğimi yeniden inşa etmek adına masanın başına oturuyorum ki eşref saatim belki de evhamlı varlığımdaki kasırganın ardından sağlam ne kaldıysa.

Kırgın düşlerimden inşa ettiğim devasa bir gemide yolculuk benimki, sevgili Kafka.

Kaptan köşkünde oturmadığım ve de sefasını süremediğim bir yolculuk ve asla dümeni gelen talepler doğrultusunda kırmıyorum.

Gemim su alsa da kovalarca suyu boşaltıyorum denize olması gereken yere ve can yeleği sırtımda ne de olsa gemideki tek mürettebat benim: hem kaptan hem miço üstelik tek yolcu da benim ve aralıksız töhmet altında iken yaşantım boyunca düşünmüyor da değilim hani gemiyi terk etmeyi ama...

Ama içim öyle yanar ki ben gemiyi terk etsem ve gemi denizin dibini boylasa ki defalarca dibi görmüş biri olarak bunu düşünmek dahi kanımı donduruyor.

Muteber bir iklim olmalıyım ben ve de insan.

Muktedir olan Rabbime her gece yakarıyorum bana yardım etsin diye öyle ki bazen Rabbimden ne isteyeceğimi bilemezken asla da geri çevirmiyor beni akabinde ve gelen yardım nereden geldiğini bilmediğim ve ansızın öylesine mucizeler hâsıl oluyor ki.

Ben en küçük asal sayıyım ve de asil.

Bazense yutan sayı/eleman: etkin olan yürek sesim ve çarpıntım edalı bir güzellikse beni bekleyen zaten bende mevcut olan her şey için hamt ediyorum ve bazen gözüm öylesine kör oluyor ki severken...

Kadın-erkek fark etmeden sevdiğim insanlar hatta dünümde kalmışken çoğu ve sözcüklerde dokuduğum o kırmızı halıyı ayaklarımın altına serip adeta resmigeçit yapıyorum sözcüklerin önünden ve külliyesinden rastlaştığım hangi duygu ise kalemin de vidalarını sıkıp daha da disipline ederken kendimi ve yazma gücümü ve derken olupbittiye geliyor her şey hatta herkes.

Gecenin endamına yenik düştüğümse aşikâr, Kafka tıpkı senin de geceleri nöbet tutup kalemle olan birlikteliğinde yine bizlere tercüman olan yine senken.

Ben olmanı güzel bir tarafı var elbet ne de olsa kendimi aşmak adına çabalıyorum konu ne olursa olsun. Ayyuka çıkan yazma sevdam ve yalnızlığım ve işte yüreğin perçemine konan yıldızlar gibi geceyi deştığım ve konan kelekler gibi kelek ömürlü yazılar ve şiirler yazıp çizdiğim.

Ve benim bir çizimim var, sevgili Kafka: çok ince bir çizgi ve de sınırlarım var ve işte kimseye izin vermiyorum o çizgiyi geçecekse eğer hele ki sınırlarım ihlal edildi mi göz gözü görmüyor.

"Hayatta ya tozu dumana katarsın ya da tozu dumanı yutarsın."(Alıntı)

Hayatın aslında bundan ibaret olduğunu da geç anlamışken elbet tozu dumana katıyorum çünkü ben ve doğrularım vazgeçilmez bir ikiliyiz.

Hayatta nasıl ki tek doğru var ve de dümdüz bir çizgi ve işte haybeden uğraştığım addedilse de kimi insan tarafından ben asla ödün vermiyorum değerlerimden ve doğrularımdan.

Bir ikindi vakti demlenmişken sözcüklerle ve günlerdir dertlenmişken biliyorum da kaderin asla değişmeyeceğini ama ben üstüme düşeni yapmakla mükellefim konu ne olursa olsun akabinde tevekkül edip Rabbime sığındığım.

Bir göl durgunluğunda belki de ettiğim yemin.

Bazense bir rüzgâr gibi hoyrat ve sıra dışı.

Efkârın bam teline bastığım ve ayırdına vardığım insan izlekleri.

Hayatın defolu yüzü, kalplerin de karanlığı ve tamah ettikleri her ne ise uzağında olmayı seviyorum da karanlığın ve ihtimallerin ve bir ışıkta bana tutulan biliyorum da o ışığın seçilmiş en şık ihtimal olduğunu peşi sıra gerçeğe dönüşme ihtimali ile bir bir sekiyorum sözcüklerde ve afrasını tafirasını dinlemeden insanların duymazdan gelip bağdaş kuruyorum tavaf ettiğim evrende bazen Araf'ta kalmışçasına kendimi eksik ve noksan hissetsem de kanayan yaralarımı daha çok seviyorum.

Çünkü tüm o yaralar ve yanılmışlıklar değil mi ki beni ben yapan ve sevgi iklimini yaşayan yüreğimi de dinç tutan üstelik dinmeyen o yaşa ve neme borçlu iken yaşadığım hayatı ve tüm yazdıklarımı.

Sensiz ve sessiz geçen bir günün özeti idi kaleme aldığım, Kafka ve malum olduğu kadar makul olan tek şey de bu işte: sevdalandığım yazma maceram hız kesmeden bana eşlik ederken ve de beni bana daha da yakın kılarken üstelik bir ömür uzağında kaldığım her şeye herkese de değerken ve yeterken...